

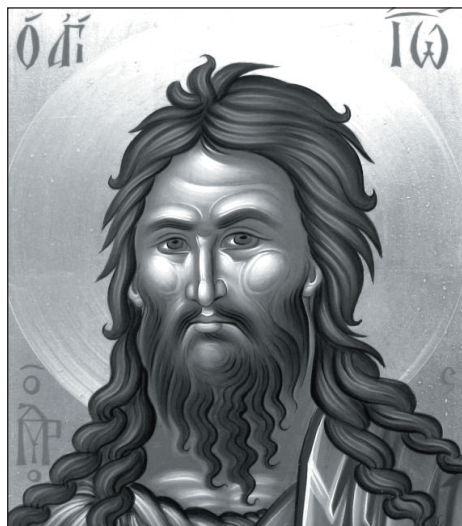

PRAMENĚ

Ročník XIII

JÚN 2015

Cena 0,40 €

V týchto dňoch si pripomínáme toho, ktorý dokázal stať sa ako oheň - veľký svätec, anjel púšte, o ktorom sám Spasiteľ riekol, že „je najväčším medzi ženami“, „priateľ Ženicha“ sv. Ján Predchodca a Krstiteľ Hospodinov. Jeho hlas, „hlas volajúceho na púšti“ zaznel

Raz učeník, prejdúc niekoľko dňovú cestu, prišiel k svojmu starcovi a spýtal sa veľmi vážnu otázku: „AKO DOSIAHNÚŤ DOKONALOSŤ ?!“ Šedinami ozdobený abba mu povedal: „AK MÔŽEŠ – STAŇ SA AKO OHEŇ !“

Prepodobný Justín Popovič hovorí, že: „naša planéta zaodetá v človeka, potáca sa priam ako opitá...“. Svet v tomto svojom nerozumnom opojení už tancuje svoj rúhačský kankán na soleji chrámu..., a diabol siaha na to najdrahšie pre veriaceho človeka - na posvätný priestor...

Žijúc bez Boha a skrývajúc sa za tisícami masiek, človek klame samého seba a žiaľ, aj túži byť klamaný. Chudák, vôbec nechápe, že ťarcha vlastnej pýchy ho raz privalí a rozsype sa ako stará skriňa plná nepotrebných, špinavých riadov... A tak bude i s ním a jeho strašnými ambíciami a egoizmom.

„Hospodine! - volá prepodobný Siluán Athoský, - naprav nás, ako dobrá matka usmerňuje svoje dievky. Daj každej duši poznať radosť Tvojho príchodu a silu Tvojej pomoci. Tichým vánkom ovlaž trpiace duše

bol pred chvíľou človek, sa zrazu stáva brilant!“

Žijeme, oživovaní a zohrievaní nevyčerpateľným horúcim slnkom Božej lásky! Lúče tejto nebeskej lásky dokážu preniknúť dokonca tam, kde sa šťastie a úspech merajú iba výškou účtu v banke; kde po uliciach bezcieľne chodia ako mŕtve tiene slepci, v ktorých očiach nevidieť odrazu neba, iba válovy so žrádlom, násilie a chaos, ktoré vládnu navôkol., kde ticho a mlčanie sa javia hrozným deficitom.

Boh chce, aby sa duša človeka zmenila z obyčajného sklíčka na drahokam! Ale k tomu je potrebné, aby sa človek prebudil z duchovného sna, zahorel Božím ohňom a nakoniec i započul slová Krstiteľa, že „sekera je už priložená ku koreňom a každý strom, ktorý neprináša dobré ovocie, vytnú a hodia

AK MÔŽEŠ – STAŇ SA AKO OHEŇ !

po celom svete - „Pripravte cestu Hospodinovi“. Jeho ruka na Jordáne sa pokorne dotkla hlavy Toho „skrže, Ktorého všetko bolo“. A nakoniec jeho čestná hlava na zlatej mise sa stala nemým svedkom, obviňujúc svet v jeho úbohosti a zvrátenosti! „Neboj sa, Zachariáš, - riekol Archanjel, - lebo bola vypočutá tvoja modlitba, a tvoja žena Alžbeta porodí syna, a dáš mu meno Ján! Bude ti radosťou a potešením, a mnohí sa budú radovať z jeho narodenia, lebo bude veľký pred Hospodinom! ... Pôjde pred Ním v duchu a sile Eliášovej, aby srdcia otcov obrátil k synom, neposlušných k rozumnosti spravodlivých, a tak pripravil ľud Hospodinovi...“. On bol takým ohňom - od svojho narodenia, až po Herodovu temnicu! Jeho slovo bolo ako oheň - od chvíle, kedy zaznelo: „Kajajte sa, lebo sa priblížilo Kráľovstvo Nebeské“, až do poslednej kázne, keď zaznelo: „Nemôžeš žiť so ženou svojho brata!“

Dnes aj my stojíme medzi množstvom tých, ktorí sa radujú z narodenia veľkého Proroka. Teraz nás osvecujú jeho modlitby z večnosti, a nám je preveľmi potrebný jeho oheň!

Tvojho národa a všetkých nás nauč Duchom Svätým poznať Teba, ... Ty Sám nás posväť. Veď Tvojmu milosrdenstvu je všetko možné“.

Raz sa zase iný mních spýtal starca: „Prečo sa ľudia toľko starajú, ... stále sa za niečím ženú?“ Abba mu ticho odpovedal: „Oni behajú od jedného konca zeme do druhého bez strachu, ako keby sa nikdy nemali stretnúť s Bohom tvárou v tvár“.

Cirkev pomáha človeku dokonať najhlavnejšie v jeho živote - a to, stretnúť sa s Bohom! Hospodin neprestajne klope na naše neprebudené srdce - zvončkami trápení, tichou melódiou chorôb, znepokojujúcim podpychovaním nečakaných pokušení a skúšok... „Boh neustále hľadá dôvod, aby spasil človeka, - hovorí starec Jozef Hesychasta. - Človek zase hreší od svojej malosti: slovom, pohľadom, myšlienkou, svojim súhlasom so zlom, skutkom... A hľa, kvôli nejakému nešťastiu, chvíli strachu, nejakej strate, sa všetko to odpúšťa a z krehkého skla, ktorým

na oheň“.

Sv. Zachariáš, otec Jána Krstiteľa, nemý, v mlčaní, sa dočkal tajomného narodenia svojho syna. Vo svete mŕtvych, chladných, bezcenných slov mlčanie je tým, čo zohrieva a oživuje srdce! Človek si počas svojho života chráni množstvo väčších i celkom maličkých tajomstiev., neraz priam žije tajomstvami. No býva iróniou, že tak často nepozná to najväčšie Tajomstvo - najúžasnejšie, najudivujúcejšie Tajomstvo, ktorým je Sám Boh! ON - Slovo i tiché Mlčanie zároveň... A človek, preto vlastne i žije – aby sa stretol s Ním, so Svojím Bohom! Aby započul Jeho Slovo a ponoril sa do svätosti Jeho pokoja plného a pokojom naplňujúceho mlčania!

Volné spracovanie podľa: Введенский ставропигиальный мужской монастырь Оптина Пустынь; ЕСЛИ МОЖЕШЬ – СТАНЬ КАК ОГОНЬ!

Pripravil o. Dušan Nikodim TOMKO

Boh pomáha tam, kde končia naše ľudské možnosti

Prepodobný Pajsij Svätohorský

- Čo je tam za dym?, - spýtal sa starec.
- Pálime nepotrebné veci, otče.
- Čo ste ?!! Ako ste mohli za takého vetra rozložiť oheň ?!!!
- Ale, otče, veď ráno pršalo ...

- Hoci by pršalo, hoci by prešla povodeň – takýto vietor zaraz všetko vysuší. A tak ako minule, z hlúposti, znova zapálite požiar ! Už ste zabudli ?!!! Keď raz vlezieš do kaluže, druhý krát by si mal už dávať väčší pozor. **Boh pomáha tam, kde je potrebná Jeho pomoc, ... tam, kde končia ľudské možnosti. No našej hlúposti Boh pomáhať nebude !!!** Tak na posmech pred svetom vystavujeme našou hlúposťou dokonca svätých.

- Otče, ako vedieť, do kedy treba konať podľa našich ľudských možností?

- Začnime od toho, že tú hranicu je vidieť. Pripusťme, že človek mal možnosť niečo urobiť, no neurobil to, lebo sa mu niečo skomplikovalo, to Boh v tej najťažšej chvíli mu pomôže. Jednak, ak u neho boli možnosti, ale chýbalo odhodlanie, snaha, Boh mu pomáhať nebude. Príklad – Hovorí ti, aby si na noc zamykal dvere na závoru, no tebe sa nechce a nezamykáš, i hovoríš si, že teba ochraňuje Boh. Ty nezamykáš nie preto, že dôveruješ Bohu, ale preto, že si lenivý. No ako ti má potom pomôcť Boh? Či bude pomáhať lenivcovi? Veď keď niekoho upozornia, že je treba sa na noc zamykať závorou, a on to nerobí, či nemá byť za túto neposlušnosť potrestaný?

Je treba urobiť to, čo môžeme urobiť podľa našich možností, a Bohu nechať to, na čo naše sily nestačia. A ak sa pustíš aj do niečoho navyše, čo je ponad tvoje sily, nie z egoizmu, pýchy, ale z lásky, veriac v to, že si nevyužil ešte úplne všetky svoje možnosti, to Boh vidí aj toto. Táto námaha z lásky je Mu príjemná a On sám vtedy prichádza s pomocou. **Boh preto, aby nám pomohol, potrebuje naše vlastné úsilie.** Tak ako Noe – sto rokov sa trápil stavajúc archu. Drevo pilili drevenými pilami – a k tomu, museli nájsť oveľa tvrdšie drevo, aby z neho mohli urobiť pílu. Či nemohol Boh urobiť niečo, aby pomohol skôr postaviť koráb? Mohol, ... no On povedal Noemu i tým, ktorí boli s ním, ako postaviť archu, i On im dodával sil (por. Genesis 6, 13*).

Preto snažme sa a robme to, čo môžeme, aby potom to, čo nemôžeme urobiť my, vykonal Boh.

- Raz za mnou prišiel istý človek, - hovorí starec, - i začal dávať

otázky. „Prečo vy mnisi sedíte tu a nejдете do sveta pomôcť národu?“ „Ak by sme šli do sveta a pomáhali národu, - odpovedal som mu, - vtedy by si sa pýtal, prečo sa mnisi motajú po svete. Nechodia po svete, no i ty sa pýtaš prečo...“ Hneď zadal ďalšiu otázku: „Prečo mnisi chodia za lekármi? Prečo ich neuzdraví Christos, či Bohorodička?“

„Takú istú otázku mi zadal jeden lekár – Žid“, - odpovedal starec. - „On nie je Žid!“ Hneď sa zastali spolubesedníka tí,

ktorí prišli s ním. - „Nie je podstatné, že nie je Žid, - odpovedal starec, - ale otázka, ktorú položil, je čisto židovská. Preto vám zopakujem odpoveď, ktorú som dal tomu lekárovi – Židovi, nakoľko je situácia podobná : „Ty ako Žid by si mal poznať Starý Zákon. U proroka Izaiáša sa hovorí o tom, ako kráľovi Chizkijovi, ktorý bol veľmi dobrým človekom, Boh daroval navyše pätnásť rokov života. Boh poslal k nemu proroka, ktorý mu povedal, že Boh mu daruje ešte pätnásť rokov života za to, že zničil modlárske oltáre, a o jazve, ktorú kráľ mal, že vylieči tým, keď k nej priloží suché figy a bude zdravý (por. Iz 38, 4*; 21*). Či nemohol Boh, Ktorý mu daroval pätnásť rokov života, uzdraviť aj jeho jazvu? Samozrejme, že mohol – no táto jazva sa dala vyliečiť aj pár suchými figami. **Preto, načo prosiť Boha o to, čo dokážu urobiť ľudia? Len sa treba niekedy upokoriť a poprosiť ich o pomoc“.**

Človek má konať podľa ľudských možností do istej miery – a potom všetko nechať na Boha. Snažiť sa pomôcť v tom, čo vychádza poza naše ľudské hranice, by bolo pýchou. Často vidieť, ako taká tvrdohlavosť - pomáhať za každú cenu, prichádza od diabla a môže priviesť človeka k pádu.

Preto, keď nás prosia o pomoc, treba nám postupovať opatrne a pomáhať nakoľko môžeme. V tom, čo nedokážeme, môžeme pomôcť hoci len jednou modlitbičkou, či vzdaním celého problému na Boha, Ktorý najlepšie vie, akým spôsobom tento problém rozviazať, a to je takisto akousi tajomnou formou modlitby.

Preklad a úprava o. Nikodím

Vyššie 100 - tisíc pravoslávnych veriacich sa aj tohoto roku vydalo na tzv. Velikoreckú púť.

Ide o celoruskú púť s ikonou sv. Nikolaja z mesta Kirov do dediny Velikoreckoje, na brehu rieky Velikaja, kde pred viac ako 600 rokmi bola táto ikona zázračne zjavená. Velikorecká púť je jednou z najdlhších púti a činí vyššie 150 km.

VYŠIE 100 - TISÍC VERIACICH NA 150 KM PÚTI

Tradične sa púť koná každoročne od 3. do 8. júna, za účasti veľkého množstva duchovenstva a hierarchie. Tohto roku sa do jej čela postavilo vyššie 70 duchovných z rôznych eparchií Moskovského Patriarchátu.

Ikona sv. Nikolaja bola nájdená v r. 1383 roľníkom z dediny Krutica, ktorý ju zbadal na brehu rieky Velikaja – od toho aj názov púte „velikoreckaja“. Okolo r. 1400 bola ikona prevezená do mesta Chlinov, ktoré bolo neskôr premenované na Kirov. Pri búraní katedrály v r. 1935 sa ikona stratila. Samotná Velikoreckaja púť bola sovietskymi úradmi zakázaná v r. 1930. Oficiálne bola obnovená až v r. 1989. Aj táto púť je svedectvom obnovujúceho sa záujmu o pravoslávnu vieru a jej obrodenie v postkomunistickom Rusku.

zdroj: interfax-religion.ru.

- nikodim

Známy luteránsky historik prijal Pravoslávie

V nedeľu Päťdesiatnice, 31. mája 2015, sa po troch rokoch prípravy cez Sv. Tajinu Krstu zjednotil s Pravoslávnou Cirkvou Dr. Jon Gissel, bývalý luterán a známy historik Kodanskej univerzity.

Obrad viedol Preosvietený Macarie Drăgoi, biskup Rumunského Patriarchátu. „Tešte sa spravodliví v Hospodinovi, jasajte, plesajte všetci úprimného srdca!“ (Žalm 31, 11).

zdroj: episcopiascandinavia.se.
- nikodim

ČO KEBY SME DALI NA JEHO SLOVO?

- Povedal Šimon: „Majstre, celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytli; ale na Tvoje slovo spustím sieť“. - Len čo to urobili, chytili veľké množstvo rýb, takže sa im trhali siete. (por. Lk 5, 5*). - **ČO KEBY SME SKÚSILI TIEŽ POZVAŤ HOSPODINA DO LODE SVOJHO ŽIVOTA A DALI NA JEHO SLOVO?**

K tomu, aby bol Boh s nami, je treba, aby sme my boli s Ním. (sv. Filaret, moskovský)

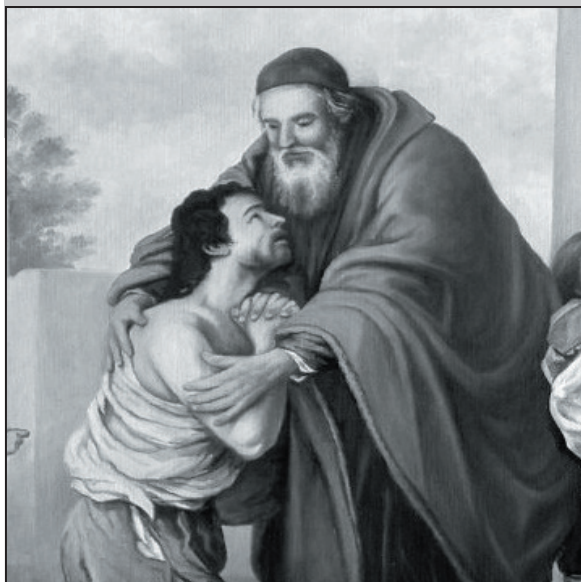
- Hospodin je s nami. Je možné želať si viac? Stvoril človeka, aby s nim žil naveky a bol blažený; aby sme boli s Ním a v ňom. Sám, Hospodin chce byť s nami a v nás. Hospodin je naša radosť i veselosť; ale keď sa pýchou vzdáľujeme od Hospodina, samých seba odovzdávame mukám: prepadáme trýzni úzkosti, sklúčenosti a zlým myšlienkam. (prepodobný Siluán Athoský)

- „Potom Boh povedal: „Zem, vydaj živé bytosti podľa svojho druhu ... A Boh videl, že je to dobré“. (Gn 1,24*)

Všetko v Biblii má svoj význam - Každé slovo, meno, príbeh... Keď Boh tvoril, Biblia hovorí, že „Boh povedal ...“ Slovom privolať všetko k bytiu., „...a videl, že je to dobré“. Boh riekol a zrazu sa udiali dobré veci.

Ak aj sme v ťažkej situácii, nečakajme kým sa zmení, ale ako Dávid postavme sa do boja, nie svojho ale Božieho. Začnime vo viere hovoriť, a uvidíme, ako sa udejú v našich životoch dobré veci. „Zijme podľa viery a nie podľa toho, čo vidíme“ (2 Kor 5,7) Vo viere vyslovujme a privolávajme veci, udalosti, požehnanie k životu!

- nikodim

pod nebom iného mena, daného medzi ľuďmi, v ktorom máme byť spasení“ (Sk 4, 12).

Človek sám nemôže byť spasený. Potrebuje Boží zásah, ktorý sa uskutočnil vtelením Božieho Syna. Christos prišiel na svet, aby zachránil človeka. Kríž a zmŕtvychvstanie Christa zachraňujú človeka.

Hriech bol prekážkou, aby bol človek spasený. Tento hriech odstránil Christos svojou smrťou. Teraz môže byť človek spasený, stačí, ak chce. Christos prišiel na svet, aby zachránil hriešnika, prišiel, aby oslobodil človeka od zla, prišiel, aby navrátil človeka k Bohu.

AKO BUDE ČLOVEK SPASENÝ ?

Ako bude človek spasený, ako bude oslobodený od zla, ktoré ho trápi? Odpoveď nám dáva B o ž i e slovo: „A niet v nikom inom spásy, lebo ani niet

Ale pri spásе človeka musí spolupracovať aj samotný človek. Ako sa zo svojej slobodnej vôle vzdialil od Boha, rovnako tak sa zo svojej slobodnej vôle musí opäť vrátiť. Pri spásе človeka sú rozhodujúce dve veci - pokánie a viera. Christos kázal: „Kajajte sa a verte v Evanjelium“ (Mk 1, 15).

Prvým krokom k spásе človeka je pokánie. Tak kázal Christos, Ján Krstiteľ a apoštoli. Bez pokánia človek nemôže byť spasený. Pokánie je, aby človek uznal svoju hriechnosť a prosil o Božie milosrdenstvo.

Nech ťa ani nenapadne myšlienka, že nepotrebuješ pokánie. Všetci sme dlžníci, služobníci pred Bohom. Všetci sme porušili Božiu vôľu, jeden viac, iný menej. Nemysli si, že tvoj dlh voči Bohu je malý alebo veľký. Ty ho nemôžeš splatiť. Jestvuje len jeden spôsob, ako ho splatiť - tvoje pokánie pred Bohom.

Čo je pokánie? Pokánie je odstraňovač. V tomto živote všetci robíme chyby. Robili sme chyby, keď sme boli deti, keď sme vyrástli. Naš život je plný chýb. Ale ľudia majú odstraňovač na chyby, ktoré robia. Ktorý žiak, ktorý učiteľ nemá so sebou nič, čím by opravil chybu? Tento odstraňovač dal Boh Cirkvi a je ním pokánie. Beda, ak by nebol odstraňovač - pokánie, pretože by nebola spasená žiadna duša. Kofkí z nás použili odstraňovač, ktorý sa nazýva pokánie?

Prevzaté z internet. stránky pravoslavnekrestandstvo.sk.;
Z knihy – PANAGIOTIDIS P.: Cesta s Bohom, Kallipetra
– Rachis Veroias, Grécko 2001.

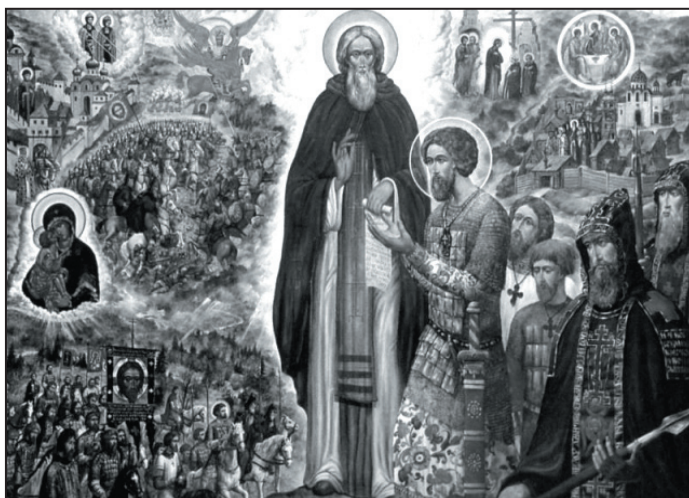
Snahy o znovuzjednotenie pomocou cirkevných únií

Počas štvrtej križiackej výpravy (r. 1202 - 1204), po dobytí Konštantínopolu križiakmi v r. 1204, sa Rím pokúsil ukončiť cirkevnú schizmu menovaním latinského patriarchu v Konštantínopole, čo však prinieslo iba väčšie utvrdenie sa pravoslávnych vo vernosti svojmu pravoslávne patriarchy (Pozri MANTEUFFEL, T.: *Historia powszechna - Średniowiecze*, Warszawa 1996, s. 198). Ukázalo sa, že západná koncepcia presadiť zjednotenie východnej a západnej cirkvi silou, ako to uplatňovali križiáci, k ničomu pozitívnemu nepovedie. Gréci pod vládou latinského cisára a pod cirkevnou, pravdaže nekanonickou právomocou latinského carihradského patriarchu, znášali utrpenie, ale takéto zjednotenie odmietali (Pozri ALEŠ, P.: *Cirkevné dejiny III*, cit. dielo, s. 126). „Na západe síce križiacke výpravy pápežskú autoritu pozdvihli, na východe ju však degradovali a cirkevnú roztržku v skutočnosti prehĺbili“ (Tamže, s. 116).

Samotná koncepcia zjednotenia prostredníctvom „únie“ sa objavuje niekoľko rokov po páde Konštantínopolu na Lateránskom koncile v r. 1215. Západná latinská strana predložila model fungovania cirkevnej jednoty, pri ktorom by sa zachovali dovtedajšia cirkevná disciplína, spôsob života i liturgické obrady. Podmienkou však bolo

(ZOZULAK, J.: *Vplyv unionizmu na odklon od svätotočskej tradície...*, cit. dielo, s. 14).

Prvá príležitosť zjednotenia východnej a západnej cirkvi sa naskytla v 13. stor. Politicko - spoločenská situácia v Byzantskom cisárstve i v pápežskom štáte boli vhodnou pôdou pre realizáciu tejto idey. Byzantské impérium bolo ohrozené zo strany postupujúceho islamu a vtedajší cisári začali hľadať spojencov na Západe. Rímsky pápežský stolec zase potreboval podporu cisára, keďže pápežský štát bol ohrozovaný Neapolským kráľovstvom.

V r. 1232 začal pápež Gregor IV. zapáleno pracovať na tejto myšlienke, pre ktorú sa

štantínopolského cisára Balduina II. a súčasne útokov Turkov. Cisár Michal VIII. Paleológ vysielal rímskym pápežom - Urbanovi IV. a neskôr Klementovi IV. prosbu o politickú pomoc s príslubom cirkevnej únie pravoslávnych s Rómom. Keďže v tom čase sa pápeži na Petrovom stolci striedali veľmi často, už v r. 1271 na pápežský trón zasadol Gregor X., ktorého ponuka únie veľmi zaujala. Preto aj rokovania s cisárom priniesli úspešný výsledok, ktorým bolo pripravenie spomínaného snemu v Lyone, ktorý mal plánovanú úniu uskutočniť. Pápež využil túto príležitosť, aby Konštantínopolu nadiktoval svoje podmienky, avšak ani patriarcha Jozef, ani duchovenstvo ich neprijali. Cisár sa snažil konštantínopolské duchovenstvo presvedčiť, že v záujme štátu je nutné podrobiť sa pápežovi z politických dôvodov. Tento diplomatický pakt medzi západnou cirkvou a východnými pravoslávnyimi (ktorý neprijalo ani duchovenstvo ani veriaci) bol za necelých šesť rokov zrušený. Priniesol viac vnútorných rozporov, ktoré iba oslabovali Cirkev. Namiesto zjednotenia a usporiadania tento pokus o úniu spôsobil ešte väčší rozkol v kresťanstve (Pozri ALEŠ, P.: *Cirkevné dejiny III*, cit. dielo, s. 126 - 133). Ďalším pokusom zrealizovať obnovenie cirkevnej jednoty bolo zvolanie unionistického Ferraro - Florenského snemu

DEJINNÁ CESTA K BREST - LITOVSKÉJ CIRKEVNEJ ÚNII

uznanie rímskeho pápeža ako hlavy celej všeobecnej Cirkvi. Ak by boli Gréci uznali primát rímskeho biskupa nielen ako čestný (ako to kresťanský Východ vnímal a vníma aj doteraz), ale aj mocenský, všetko ostatné im malo byť ponechané.

„To, čo nedosiahla moc zbraní a násilná latinizácia“ - hovorí G. Metallinos o zrode únie a jej presadzovaní pápežom Inocentom III., ktorý bol „duchovným otcem únie“, - „pokúsila sa dosiahnuť metóda únie pôsobiaca ako podvodný systém a „trójsky kôň“ medzi východnými kresťanmi“. Zároveň uvádza aj text pravidla 4. lateránskeho snemu, z ktorého jasne vyplýva, že pápeži prijímali zvyky a obrady východných kresťanov s cieľom postupne ich zlikvidovať a previesť úplne na latinskú vieru: „Ak v nejakej oblasti žijú rôzne národy s rôznymi jazykmi a cirkevnými obradmi, biskup nech vyberie dôstojných mužov, ktorí budú pre každú národnosť vykonávať bohoslužbu v jej jazyku a obrade“. História ukázala, že „...únia s Rómom mala jediný cieľ - vykynožiť pravoslávnu cirkevnú tradíciu a zaviesť západnú“

snažil získať nicejského cisára Jána III., Dukasa Vatatzesa (1222 - 1254) a patriarchu Germana II. (1222 - 1240).

Napriek podpore časti byzantskej aristokracie a cisára, rokovania v Nicei a Nymfeone v r. 1234 skončili fiaskom. Patriarcha German II., podporovaný duchovenstvom a ľudom, ostro odsúdil úniu, kánonicky podložil postoj Východu a latiníkov usvedčil, že sú schizmatikmi (Pozri ALEŠ, P.: *Cirkevné dejiny III*, cit. dielo, s. 127).

Ďalším posunom na ceste unionizmu bola tzv. Lyonská únia, podpísaná v r. 1274. Ako píše Havryjl Kostelnyk: „Východ sa snažil proti nebezpečenstvu zo strany Osmanskej ríše hľadať pomoc na Západe. Gréci na tomto koncile vystupovali ako prosebníci o pomoc, ale pápeži sa usilovali nešťastie Grékov využiť na dosiahnutie svojich mocenských cieľov“ (KOSTELNYK, H.: *Apoštol Peter a rímski pápeži, alebo dogmatické základy pápežstva*, Prešov 1990, s. 23).

Len niekoľko rokov po oslobodení Konštantínopola spod latinskej nadvlády sa Byzancia znova ocitá pod vojenskou hrozbou západných spojencov vyhnaného latinského kon-

v r. 1439. Politická situácia byzantského štátu sa ani v 15. stor. nezmenila. Hlavné mesto Konštantínopol bolo takmer vyľudnené a zo všetkých strán obkolesené osmanskými Turkami. Cisár Ján VIII. Paleológ sa preto znova obrátil o pomoc na Západ s nádejou, že od pápeža získa politickú i vojenskú pomoc. Táto pomoc mala byť zaplatená cirkevnou úniou chápanou zo strany kresťanského západu, ako bezvýhradné podriadenie sa pápežskému absolutizmu (Pozri tamže s. 141). Keďže sa pravoslávni bránili zjednoteniu, ktoré bolo založené na politických záujmoch, cisár, majúci na zreteli politické východiská, aby presadil svoje plány, začal podporovať v cirkevnej hierarchii ľudí, ktorí mali pochopenie pre jeho politiku. Takisto na kľúčové miesta v Cirkvi preferoval stúpenčov únie.

Sledujúc predmet záujmu našej práce - historickú cestu Brest - litovskej únie, - musíme pripomenúť, že na sneme, kde došlo k podpísaniu Florenskej únie, sa zúčastnil ako reprezentant Ruskej cirkvi (aj napriek nesúhlasu moskovského kniežata Vasilija II.)

dokončenie zo str. 4.

pravoslávny kyjevský metropolita Izidor (Pozri LIKOWSKI, E.: *Unia brzeska* (r. 1596), Warszawa 1907, s. 18; Dostupné na internete). Samotná činnosť podporujúca unionistickú myšlienku metropolitu Izidora (1380 / 90 – 1463) bola jednou z fundamentálnych príčin vytvorenia samostatnej autokefálnej Moskovskej metropólie v r. 1448.

Pravoslávna cirkev sa na tento snem pozerala s veľkou nádejou. Samotná intenzívna príprava Grékov na tento snem svedčí o veľkom a zodpovednom prístupe pravoslávnych predstaviteľov k stretnutiu teológov kresťanského Východu a Západu. Prof. Imrich Belejkanič vo svojej knihe „Unionizmus ako ekleziologický problém“ výstižne zachytáva situáciu, v ktorej sa ocitli pravoslávni snemovní otcovia. Aby sa priblížili k pochopeniu západného teologického myslenia, študovali diela západných scholastických teológov, predovšetkým diela Tomáša Akvinského. Vo viere, že pravda zvíťazí a opäť zjednotí kresťanský svet, pristúpili k tejto diskusii. Východ bol presvedčený, že v otázkach viery niet a nemôže byť kompromisu. Zažili však sklamanie, keďže predstavitelia západného kresťanstva žiadali od nich prijať nové vieroučné pravdy, ktoré nemali biblický základ, a taktiež boli v rozpore s apoštol-skou a svätotočcovskou Tradíciou (Pozri LIKOWSKI, E.: *Unia brzeska* (r. 1596), Warszawa 1907, s. 18; Dostupné na internete). Nakoniec, niektorí z predstaviteľov pravoslávnych pod nátlakom podpísali úniu, prijali pápežské požiadavky na moc nad celou všeobecnou Cirkvou a latinské učenie o Sv. Trojici. Napriek tomu k realizácii Florentskej únie nikdy nedošlo, keďže nebola prijatá ostatnými nebyzantskými pravoslávnyimi Cirkvami, väčšinou pravoslávneho

duchovenstva, mníšstva a veriacich.

Aj napriek tejto zrade pravoslávneho teologického učenia hierarchiou podpísaná únia nemala žiadny vplyv na záchranu Byzantského cisárstva (Pozri LIKOWSKI, E.: *Unia brzeska* (r. 1596), Warszawa 1907, s. 18; Dostupné na internete).

„V plnom rozsahu sa tu prejavilo zborové vedomie veriaceho Božieho ľudu, kráľovského kňazstva, ktorý aj napriek tomu, že hrozil pád hlavného mesta impéria, nezradil Christovo učenie. Zostali na pozícii biblickej a svätotočcovskej tradície. Carihradu sa nepodarilo vzdorovať útokom Turkov a tak v r. 1453 ho obsadili a spustošili. Ukázalo sa, že vernosť Christu zvíťazila nad diplomatickými a politickými snaženiami Ríma, čo je veľmi poučná historická skúsenosť“ (BELEJKANIČ, I.: *Unionizmus ako ekleziologický problém*, cit. dielo, s. 45).

Pri príležitosti podpísania Florentskej únie v Poľsku a Litve kráľ Vladislav III. Jagellonský vydal privilégium, ktoré zrovnoprávňovalo pravoslávne duchovenstvo s latinským. Po skončení snemu vo Florencii sa kyjevský metropolita Izidor vybral do Moskvy, aby informoval o tejto udalosti. Bol uväznený, avšak, podarilo sa mu uniknúť a cez Litvu odišiel do Ríma, kde nakoniec aj zomrel (Pozri LIKOWSKI, E.: *Unia brzeska...*, cit. dielo, s. 25 – 27).

Na opustenú kyjevskú metropolitnú katedru bol zvolený promoskovský biskup Iona, veľký protivník florentskej únie (Pozri tamže, s. 26). Aby sa nepretrhla kontinuita únie na Kyjevskej Rusi podpísaná Izidorom,

pápež vymenoval na kyjevskú katedru Gregora Bulhara, ktorého akceptoval aj poľský kráľ Kazimierz Jagellonský, ale aj väčšina pravoslávnych biskupov. Zdalo by sa, že všetko pomáhalo k zakoreneniu unionistických snáh na územiach Západnej Rusi a Poľského kráľovstva. Situácia sa zmenila po sobaši Alexandra Jagellonského s pravoslávnuou cárovnuou Helenou. Práve jej pričinením, po smrti Alexandra, menoval kráľ Žigmund I. Starý na kyjevskú metropolitnú katedru biskupa z antiunionistického stredia (Pozri LIKOWSKI, E.: *Unia brzeska...*, cit. dielo, s. 27). Jednako, čas od času sa myšlienka cirkevnej únie oživovala, čo nakoniec doviedlo k jej realizácii v 16 stor. (Pozri КОЯЛЛОВИЧ, М.: *Литовская церковная уния*, С. Петербург 1859, s. 16).

Hypodiakon ThDr. MUDr. Miroslav ŠČERBEJ

/z magisterskej práce, krátené redakciou a publikované na pokračovanie/

Vedenie Úradu eparchiálnej rady
Michalovsko – košickej pravoslávnej
eparchie v Michalovciach
a Pravoslávna cirkevná obec v Nižnej
Rybnici

si Vás dovoľujú pozvať

na celoeparchiálne duchovné slávnosti,
konané v česť
ZOSNUTIA PRESVÄTEJ
BOHORODIČKY

pred kópiou divotvornej klokočovskej
ikony Matky Božej v Nižnej Rybnici.

Tieto slávnosti sa uskutočnia

v dňoch 14. – 15. AUGUSTA 2015

za účasti Jeho Vysokopreosvietenosti
vladyku Juraja, duchovenstva a
veriacich michalovsko - košickej
eparchie.

PROGRAM CELOEPARCHIÁLNYCH SLÁVNOSTÍ

Piatok 14. augusta 2015

- 17: 00 hod. Privítanie pútnikov, mariánske piesne
- 17: 45 hod. Privítanie vladyku Juraja
- 18: 00 hod. Vsenočné bdenie
- 21: 00 hod. Jeleopomazanie - pomazanie chorých
- 23: 00 hod. Akafist k spravodlivým rodičom Presvätej Bohorodičky Joachimovi a Anne
- 00: 00 hod. Kánon a modlitby k sv. prijímaniu

Sobota 15. augusta 2015

- 01: 00 hod. Akafist k Zosnutiu Presvätej Bohorodičky
- 02: 00 hod. Molebny a panychídy
- 03: 00 hod. Mariánske piesne
- 04: 00 hod. Moleben k Presvätej Bohorodičke
- 05: 00 hod. Časy
- 06: 00 hod. Prvá sv. liturgia
- 08: 30 hod. Privítanie vladyku Juraja
- 09: 00 hod. Slávnostná archijerejská liturgia

... BOLA RAZ JEDNA DIŠPUTA

Sv. Metod - metropolita Veľkej Moravy

Predčasná smrť sv. Cyrila v Ríme znamenala pre východorímsku misiu na Veľkej Morave takmer katastrofu. Postavenie sv. Metoda a jeho žiakov bolo ešte o to beznámejšie, že si nevedeli predstaviť, do akej miery bude mať nečakaná zmena pomerov vo Východorímskej ríši vplyv, tak pápeža, ako aj konštantínopolského patriarchu k ich misii. Všetky rozhodnutia boli odložené.

Situáciu nakoniec zachránilo panónske knieža Kocel. Sv. Cyril a Metod s ním pravdepodobne udržiavali styk a je možné, že k nemu z Ríma poslal jedného alebo dvoch zo svojich žiakov, aby ho informovali o situácii. Kocelova iniciatíva odstránila neistotu sv. Metoda, ktorá sa ešte zhoršila smrťou jeho milovaného brata. Pápež Hadrián II. sa rozhodol konať. Kocel bol vládcom Panónie, ktorá bola súčasťou starobilej sirmijskej eparchie. Podľa starej tradície bola založená sv. Andronikom, spolupracovníkom sv. apoštola Pavla a mala sídlo v Sirmii, v terajšej Sirmijskej Mitrovici v Srbsku. Sirmijský biskupský stolec dosiahol skoro hodnosť metropolitného stolca, lebo Sirmium bolo hlavným mestom Ilýrie, ku ktorej patrila tiež Panónia. Sirmijská metropolia trvala iba do r. 582, kedy Avari dobyli Panóniu aj časť Ilýrie a hlavné mesto Sirmium zničili. Po 200 rokoch si nemecký kráľ Karol Veľký podmanil Panóniu a cirkevne ju pripojil k soľnohradskému arcibiskupstvu (Salzburg). Pápež Hadrián II., roztrpčený pokusom ne-

meckej cirkvi konkurovať i Rímskemu stolcu v Bulharsku, vyhlásil krok Karola Veľkého za neplatný a vytvoril z Panónie a Moravy cirkevnú provinciu. V Kocelovej ochote prijať sv. Metoda za duchovnú hlavu svojej krajiny videl vítanú príležitosť na realizáciu svojho plánu i za cenu, že tam pošle východorímskeho vierozvestcu konajúceho bohoslužby slovienským jazykom, lebo len sv. Metoda bol ochotný Kocel prijať.

Keď sv. Metod videl, že Hadrián II. je ochotný zachovať, a dokonca ešte naďalej rozvinúť dielo jeho brata, vzdal sa myšlienky na návrat do Konštantínopola. Nepochybne k tomu prispela aj okolnosť, že sa nechcel po návrate do Konštantínopola zaplietť do cirkevných a náboženských sporov. A tak Metod už v hodnosti biskupa niesol slovienským kniežatám Rastislavovi, Svätoplukovi a Kocelovi list, ktorým ho určujú za metropolitu Sirmijskej metropolie, vrátane Veľkej Moravy.

V Panónii, v Blatnohrade, na dvore Kocela sa dostalo sv. Metodovi veľmi dobrého prijatia. Nemeckí latinskí kňazi, na čele s arcipresbyterom Riphaldom, predstaveným salzburgského arcibiskupstva v Kocelovom kniežatstve, opustili krajinu zrejme preto, že sa nechceli zmieriť s uznaním slovienských pravoslávnych bohoslužieb, alebo na protest proti pápežovmu rozhodnutiu zriadiť v Panónii samostatné metropolitné sídlo, ktoré podľa názoru nemeckých biskupov patrilo do jurisdikcie salzburgského arcibiskupstva a salzburgský arcibiskup sa s tým nemohol zmieriť.

Životopisec sv. Metoda v 8. kapitole uvádza, že Kocel poslal v čestnom sprievode dvanásť urodzených mužov znovu k Hadriánovi II. so žiadosťou, aby ho vysvätil za arcibiskupa. Tým, že prijal pápežovo poverenie, sa sv. Metod nespreneveril svojej materskej cirkvi v Konštantínopole, a ani v Konštantínopole nemohli proti rozhodnutiu sv. Metoda nič namietat, pretože Veľká Morava bola do tej doby stále len misijnou oblasťou. Sv. Metod sa teda ujal cirkevnej správy v Kocelovej Pa-

nónii bez odporu, pretože už predtým opustili nemeckí duchovní Panóniu. Keď sv. Metod zariadil všetko potrebné, odobral sa na Veľkú Moravu.

Počas Metodovej neprítomnosti sa na Veľkej Morave odohrali veľké a hrozné udalosti.

Keďže vojenské akcie nemeckých feudálov proti Veľkomoravskej ríši nedosiahli svoj cieľ, museli sa nemecké vojská uspokojiť iba s plienením, rozhodné víťazstvo nad Rastislavom nedosiahli. Preto Karolman, syn nemeckého kráľa Ľudovíta, ako správca bavorského léna, zosnoval plán na podmanenie Veľkej Moravy. Získal si pre svoje ciele vládychtivého Rastislavovho synovca Svätopluka, ktorý viedol nitrianske kniežatsvo.

Keď Svätopluk uznal nadvládu Karolmana, knieža Rastislav sa rozhodol za neposlušnosť synovca Svätopluka uväzniť (nie zavraždiť, ako to tvrdí historička Hudecová). Ten nečakal na útok Rastislava bez prípravy a pri prenasledovaní dostal do pasce nielen Rastislavovu družinu, ale aj samého Rastislava, ktorého hneď vydal Karolmanovi.

V novembri v r. 870 sa konal v Regensburgu (Nemecko) súd nad zajatým Rastislavom, ktorému Ľudovít Nemec dal vylúpiť oči a bezbranného slepca dal uvrhnúť do žalára. Vo väzení v Bavorsku najvýznamnejší veľkomoravský panovník zahnuhl sužovaný príkorím a starosťou o veľké dielo, ktoré začal.

Karolman, zrejme v sprievode Svätopluka, vtrhol na Veľkú Moravu a bez vážnych ťažkostí donútil celú krajinu, aby sa mu podrobila. To malo osudné dôsledky aj pre sv. Metoda. Metod sa totiž po tom, čo usporiadal cirkevné záležitosti v Panónii, vrátil do svojho sídla na Veľkej Morave. Tam padol do zajatia pasovského biskupa Hermanricha, ktorý sa pripojil ku Karolmanovmu vojsku, aby priamo na mieste uplatnil svoje nároky na Moravu, ktorá podľa jeho tvrdenia patrila k pasovskej diecéze.

Mgr. Pavel TKÁČ

/publikované na pokračovanie/

Ukončenie školského roka v prírode

Drahí naši priatelia, radi by sme sa s vami podelili o zážitky z nášho nedeľňajšieho popoludnia v areáli jazdeckej školy v Košiciach. Niekoľko nadšencov na výzvu otca Vladimíra predsa len reagovalo a prišli nielen so svojimi ratolestami, ale tiež s dobrou náladou, súťažnými atrakciami a bohatým pohostením.

Už tradične na začiatku sa každý odvážlivec mohol previesť na koni. Bol to zážitok najmä pre najmladších, ale ani my dospelí sme neostali ľahostajní. Potom po niekoľkých organizačných krokoch sme si rýchlo prerozdělili úlohy, a už sa mohlo začať súťažiť. Netreba hovoriť, že súťažili všetci, malí aj veľkí. Mali sme čo robiť, aby sme stihli čo najviac stanovišť. Žiaden súťažiaci neostal naprázdno. Odmenení smajlíkmi, všetci utekali za najdôležitejšou osobou, ktorá mala na starosti sladkosti....

Taktiež nesmieme zabudnúť na futbal, ktorý hrali naši malí aj veľkí muži, ale aj hádzanie taniera, ktoré si užili najmä naše kočky. Zaujímavým prekvapením pre nás bol kratočký letný dažď, ktorý začal padať z jasnej oblohy. Zábavy bolo neúrekom. Na konci sa deti vyšantili s vodnými balónmi a suchý ostal len málokto.

Ďakujeme každému, kto sa akýmkoľvek spôsobom podieľal na tomto stretnutí mladých, a tiež ďakujeme všetkým, ktorí nabrali odvahu

prísť a už teraz sa tešíme na ďalšie stretnutie.

mládežníčka Svetlana

Moderným technológiám sa nedá vyhýbať ani v školstve. Vďaka projektu „Elektronizácia vzdelávacieho systému regionálneho školstva“ mohli žiaci študentskej spoločnosti INFINITY na SOŠ sv. Cyrila a Metoda v Michalovciach pracovať s tabletmi pri vytváraní stanov, podnikateľského plánu, vedení účtovníctva a účtovnej závierky. Je samozrejmé, že technologická novinka v škole žiakov zaujala. Veď s tabletmi žiaci nemuseli pracovať len v triedach, ale vďaka mobilite tabletov kdekoľvek - na chodbách, školskom dvore, či v prírode. Žiaci boli viac koncentrovaní, ľahšie spolupracovali

... učenie po novom

Zo života SOŠ sv. Cyrila a Metoda

v skupine. Marketingové oddelenie to plne využívalo cez prestávky v ankete, na zlepšenie činnosti firmy.

Tablety žiaci využívali na hodinách ekonomiky, účtovníctva a aplikovanej ekonómie. Ako to vyzeralo na hodinách účtovníctva? Každý žiak si nainštaloval aplikáciu KROS ALFA alebo OMEGA. Po rýchlom zoznámení a zorientovaní sa mali žiaci v rukách veľmi silný nástroj na účtovanie, účtovnú závierku, výkazy a daňové priznanie. Na hodinách aplikovanej ekonómie - učebnica je on-line, mohli žiaci individuálne riešiť testy, otázky a úlohy samostatne, odpovede zasielali učiteľovi. Na žiakov mali tablety jednoznačne pozitívny vplyv, najmä na ich motiváciu, kreativitu, zodpovednosť, ale aj na rozvoj spôsobilosti pri práci s technológiami. Tablety sa stali výborným pomocníkom pri vyjadrovaní vlastných myšlienok. Žiaci aj sami seba, ako budúcich podnikateľov, vnímali ako úspešnejších a v škole sa cítili dobre.

Ing. Jozefína JAVORSKÁ

O rozumnej kresťanke, ktorá priviedla svojho pohanského muža k viere

Istá kresťanka mala muža pohana, ktorý neveril v Boha. Celý ich majetok bolo 50 strieborných. Raz sa jej muž spýtal: „Požičiam naše peniaze na úrok, aby sme z nich mali aspoň malý zisk, pretože stále vyťahujeme jeden za druhým a za chvíľu ich všetky utratíme“. Žena mu na to odpovedala: „Ak ich chceš požičať na úrok, požičaj ich kresťanskému Bohu“. Muž sa jej spýtal: „Kde je ten kresťanský Boh, aby sme mu mohli požičať?“ Na to mu žena odpovedala: „Ukážem ti ho, a nielen že neprideš o svoje peniaze, ale on ti zaplatí úrok a zdvojnásobí sumu, ktorú si dostal“. „Tak mi ho ukáž a ja mu požičiam“, - odpovedal muž. Žena ho zobrala za ruku a odviedla do chrámu. Keď ho priviedla na schody vedúce do chrámu, ukázala mu na žobrákov so slovami: „Keď to dáš im, dostane naše peniaze kresťanský Boh, pretože títo všetci sú jeho ľudia“. Vtedy jej muž dal 50 strieborných žobrákom a odišiel domov.

Za tri mesiace, keď im peniaze došli, povedal muž svojej žene: „Žena, kresťanský Boh nepovažuje za nutné mi vrátiť aspoň časť svojho dlhu, keď už sme aj my v najväčšej núdzi?“ Žena mu povedala, aby išiel tam, kde tie peniaze rozdával a Boh mu ich s veľkou ochotou vráti. Muž utekal do chrámu, ako o život. Keď prišiel na miesto, kde rozdal žobrákom svoje peniaze, obišiel chrám, ale nevidel nikoho, kto by mu vrátil dlh. Sedeli tam iba žobráci, ktorí očakávali pomoc. Keď premýšľal od koho by mohol svoje peniaze pýtať, spozoroval, že na mramorových dlaždicach leží pri jeho nohách veľký strieborný peniaz, jeden z tých, ktorými obdaroval žobrákov. Muž sa sklónil, zobral peniaz a išiel domov. Keď sa vrátil, povedal svojej žene: „Tak som išiel do kresťanského chrámu a ver mi, nevidel som kresťanského Boha, a ani mi nič nevrátil. Našiel som iba, na tom mieste, kde som rozdal svoje peniaze, na zemi iba tento jediný“. Vtedy mu tá obdivuhodná žena povedala: „Boh ti ich neviditeľným spôsobom vrátil, lebo neviditeľný Boh s neviditeľnou mocou riadi svet. Ale choď a kúp niečo, aby sme sa dnes najedli a Boh sa o teba zase postará“. Muž odišiel a kúpil pre ňu chlieb, víno a ryby. Keď sa vrátil, dal ich svojej žene, ktorá vzala rybu a začala ju čistiť. Keď ju otvorila, našla v jej ústach zvláštny kameň, nad ktorého krásou užasla. Keď prišiel jej muž a začal jesť, ukázala mu kameň, ktorý našla. Sám bol prekvapený jeho nádherou a tak, keď sa najedli, povedal: „Daj mi ten kameň, pôjdem ho predat“. Keďže jej muž bol obyčajný človek, nevedel cenu kameňa. Zobral teda kameň a odišiel.

Prišiel za zlatníkom a opýtal sa ho: „Chceš kúpiť tento kameň?“ Zlatník sa na neho pozrel a spýtal sa ho: „Koľko za neho chceš?“ On mu odpovedal: „Daj niečo!“

„Chceš 5 strieborných?“, - spýtal sa zlatník.

Pohan si myslel, že sa mu zlatník posmieva a tak mu povedal: „Toľko chceš za neho dať?“

Zlatník v domnení, že mu tiež odpovedal posmešne povedal: „Chceš 10 strieborných?“

Pohan mlčal, lebo si myslel, že si z neho opäť robí randu. „Chceš 20 strieborných?“ Ale on naďalej mlčal. Keď zlatník došiel na 30 a potom 50 strieborných a prisahal, že taký obnos peňazí zaplatí, pohan popremýšľal a pochopil, že keby jeho kameň nebol tak vzácny, zlatník by za neho nedával 50 strieborných. Medzitým zlatník stále prihadzoval a nakoniec mu sľúbil vyplatiť 300 strieborných. Pohan s tým súhlasil a s radosťou sa vrátil k svojej žene. Keď ho uvidela, opýtala sa ho: „Za koľko si ho predal?“ Bola presvedčená, že muž predal kameň za 5 alebo 10 strieborných. Vtedy muž vybral 300 strieborných a podal jej ich. Jeho žena nad dobrotou milostivého Boha povedala: „Tak vidíš, aký dobrý, veľkodušný a bohatý je kresťanský Boh. Pozri sa, nielen že ti vrátil peniaze, ktoré si mu požičal, ale behom niekoľkých dní ti ich šesťnásobne vrátil. Vedz teda, že nie je iného Boha, okrem Neho ani na zemi ani na nebi“.

Tento človek presvedčený zázrakom, ktorý sa stal, a vďaka čomu získal vlastnú skúsenosť s pravdou, ešte v ten deň prijal kresťanstvo. Bol veľmi povďačný svojej rozumnej žene, cez ktorú mu bolo umožnené poznať pravého Boha.

Mgr. Ján PILKO, PhD.

Prvá sv. spoveď v Zemplinskej Širokej

„Ak nebudete ako deti, nevojedete do kráľovstva Božieho“
(Mk 10, 14).

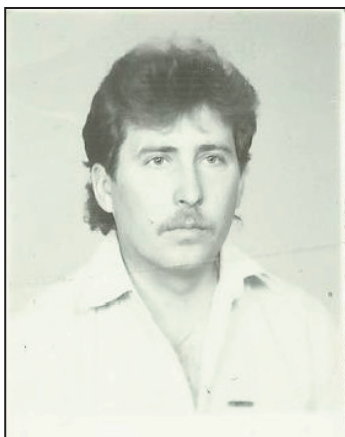
Dňa 23. mája 2015, za prítomnosti rodičov a príbuzných, pristúpili deti z PCO Zemplínska Široká prvýkrát ku svätej tajine Pokánia. Na druhý deň, v nedeľu 24. mája 2015, deti pristúpili ku Sv. Eucharistii na sv. liturgii, ktorú slúžil správca PCO Zemplínska Široká, jerej Mgr. Marek Gubík, ktorý venoval v uplynulom období na hodinách náboženstva na miestnej Základnej škole veľkú pozornosť príprave detí na túto, pre nich veľmi významnú udalosť.

O. Marek zdôraznil v kázni dôležitosť pokánia z pohľadu učenia pravoslávnej Cirkvi a vyjadril želanie, aby deti, ale aj všetci veriaci pristupovali k tejto tajine a následne ku sv. Eucharistii tak často ako sa len dá.

Nech tento deň vstúpi do pamäte všetkých prítomných, nezabúdajúc na slová Spasiteľa Isusa Christa: „Ja som chlieb života, kto prichádza ku Mne, nikdy nebude lačniť“ a kto verí vo Mňa, nikdy nebude žízniť“ (Jn 6, 35).

Spomienka na Michala Jurinu z Koňuša

23. júna uplynul rok, keď v 45 roku života náhle a nečakane opustil rodinu, matku a aj našu farskú rodinu, náš dobrý veriaci a dobrý cerkovník, ktorý s láskou slúžil pri bohoslužbách v chráme Sv. žien Myronosic v Koňuši, okr. Sobrance. S jeho pomocou pri chráme sa vždy dalo počítat', lebo miloval chrám, bohoslužby a cyrilometodské dedičstvo. Bol jedným z budovateľov nového chrámu v Koňuši, ktorý si pravoslávni veriaci postavili, keď im nedovolili slúžiť pravoslávne bohoslužby v chráme, ktorý si tiež postavili po r. 1950.

Jeho odchod nás všetkých zarmútil, lebo sme tu spolu s ním žili, slúžili Bohu v chráme, ale najviac zarmútil jeho matku, ktorá sa nádejala na jeho pomoc, že jej v starobe bude nápomocný. Zarmútil všetkých, čo ho poznali a radi sa s ním stretávali. Bol to jednoduchý a pracovitý človek, ktorý sa pri novom chráme veľa napracoval počas celej jeho výstavby, a tak isto aj pri výstavbe zvonice, kde nikdy nechýbal. Jeho pracovité ruky nám budú chýbať ako pri chráme, tak aj jeho matke v domácnosti. Bol to človek, ktorý menej hovoril a viacej pracoval. Pracoval na miestnom poľnohospodárstve, miloval krásnu prírodu v Koňuši a rád po nej chodil.

Veľmi miloval chrám. Jeho matka ho učila chodiť do chrámu už od malička a on do chrámu aj rád prichádzal, v chráme veľmi rád vysluhoval a pomáhal pri bohoslužbách, kde bol veľkým pomocníkom duchovnému. Rád pristupoval aj k sv. Eucharistii. Prosili sme Boha, a budeme aj naďalej prosit' Boha, aby mu odpustil jeho ľudské chyby a hriechy, aby ho prijal medzi vyvolených do večného života, lebo pre zosnulých je len to najpotrebnejšie, prosit' od Boha o odpustenie a spásu ich duše. Nech ho prijme Boh do Svojich nebeských príbytkov za všetko dobré, čo vykonal. Vičnaja jemu pamjať!

prot. ThDr. Štefan HORKAJ

Michalovsko - košická pravoslávna eparchia v Michalovciach pripravuje v dňoch

14. 9. 2015 - 22. 9. 2015

celoeparchiálnu púť po svätých miestach Srbska a Čiernej Hory.

Spolu navštívime chrámy a monastiere v Belehrade, Podgorici, Cetiniji, Kovili, Ostrogu, Privlake, Kotore...

Cena púte: 390,- €

Záujemcovia sa môžu **nahlásiť do 6. júla 2015** na sekretariáte Úradu Michalovsko - košickej pravoslávnej eparchie v Michalovciach na t.č. 056 / 642 41 56.